

жали прѣди 1913 год., наредбата прѣдвижда повече отъ нѣколко случая:

Тия, които сж дошли отъ България слѣдъ 1913 год., трѣбва да бждатъ поканени да се върнатъ въ тая страна (като чиновници, търговци, индустриалци и пр.);

За тия, които сж дошли отъ гръцка или сръбска Македония и сж били изгонени отъ тѣхнитѣ имоти отъ гърцитѣ и отъ сърбитѣ, се прѣдвижда: 1) ако пожелаятъ да се върнатъ въ Македония, тѣхнитѣ искания ще бждатъ веднага съобщени на гръцкото и сръбско правителства, които ще ги удовлетворяватъ, ако ги признаятъ за основателни. Ще се взематъ мѣрки за всѣко мѣсто, за да се обезпечи тѣхното квартируване до постигане на окончателно разрѣшение; 2) ако тѣ прѣдпочитатъ да останатъ въ Тракия, това може да имъ се позволи съ условие, че не ще заематъ имоти, изискани отъ тѣхнитѣ бивши притежатели. На такивато ще се направятъ всички възможни улеснения;

в) българитѣ, дошли отъ Източна Тракия или Мала Азия могатъ да постѣпятъ по сѣщия начинъ;

г) на турцитѣ ще се позволява да се връщатъ въ западна Тракия само слѣдъ като турскитѣ власти разрѣшатъ на българскитѣ и гръцкитѣ бѣжанци отъ Източна Тракия да се върнатъ по мѣстата си.

По отношение на селата и кжщитѣ, заемани отъ българи, които сами сж били изгонени отъ Македония или отъ турска Тракия, мѣркитѣ ще се прилагатъ съ по-малка бързина. Ще имъ се намиратъ врѣмenni жилища и тѣхнитѣ искания за въз-